

**Social- og Indenrigsudvalget
Vedrørende L68**

Mariager 3/1 2020

Konferencen om tvangsfjernelser den 17/12 2019

På konferencen om tvangsfjernelser den 17/12 2019 på Christiansborg lød Socialordførerne nysgerrige på hvad der foregår ved tvangsfjernelser. Det vil ikke blive belyst af kommunernes landsforening eller Ankestyrelsen. Da vi i Foreningen Klip kan bidrage med viden om praksis, stiller vi os gerne til rådighed. At vi ikke inddrages i undersøgelser og at det kun er myndigheder, der undersøger myndigheder, er yderst ensidigt. Siden jura ikke bliver overholdt i praksis i anbringelsessager, er det nødvendigt med den anden side for at få belyst området. Tydeligvis er børn med handicaps overrepræsenteret i anbringelsessager. Så meget, at Social- og Indenrigsministeren i sit svar til min henvendelse af 27/11 2019, <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/spm/1/svar/1616908/2121378.pdf> redegør, at alle anbragte børn har særlige behov. Det virker mærkeligt, da vi i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, ikke har hørt om nogle anbragte børn har modtaget psykologhjælp grundet det traumatiske i at blive clean cut adskilt fra deres forældre, eller fra omsorgssvigt forud for en anbringelse. Det ville ellers være passende, når nu man som myndighed gør så stort et indgreb i familielivet og på børns psyke og påfører barnet traumer for livet ved adskillelse fra dets forældre. Myndigheder taler altså om foranstaltninger, myndigheden ikke har den fjerneste idé om hvad indeholder og derfor kan myndigheder ikke belyse dette område, i tilstrækkelig grad.

Folketingets forståelse af handicaps

Serviceovens bestemmelser om specialinstitutioner og -skoler afspejler Folketingets forståelse af hvad handicaps er og Folketingets naive tiltro til, at kommunerne ønsker børns bedste. Der er tale om en forsimplet stillingtagen til handicaps i kommunerne, som noget man kun har brug for en pædagogisk indsats overfor. Har barnet brug for anden faglighed, tilbyder kommunen få andre fagligheder og ofte har disse ikke tilstrækkelige kompetencer til at kunne udvikle på barnets potentiale.

Når børn ikke modtager en relevant indsats overfor det handicap de har, så lever Danmark ikke op til sin forpligtelse om at udvikle ethvert barns potentiale, jf. **Handicapkonventionen, artikel 30, 2. afsnit**, hvorefter:

"Deltagerstaterne skal træffe passende foranstaltninger til at gøre det muligt for personer med handicap at udvikle og udnytte deres kreative, kunstneriske og intellektuelle potentiale, ikke alene til gavn for dem selv, men også til berigelse af samfundet."

I præamblen til Handicapkonventionen har FN redegjort for, at rettigheder til at inkludere mennesker med handicaps i samfundet sker, i erkendelse af, at samfundet ikke kan undvære de ressourcer mennesker med handicaps besidder. Alligevel har man politisk negligeret dette i Serviceoven, der overordnet finder at ethvert specialtilbud er godt nok til alle handicaps. Dette er afprøvet med ringe resultat tilbage i 1920'erne. "Special"tilbuddene indeholder generalister: Pædagoger, fysioterapeut, ergoterapeut og talepædagog. Forældre skal være taknemmelige for "special"tilbuddet, der ofte ikke har den ringeste indsigt i barnets udfordringer, klart melder ud ikke

at have ressourcerne til at kunne forestå barnets særlige træningsbehov, og som i afmagt overfor barnet anvender magtanvendelser.

Enhver forælder ønsker at skærme sit barn fra magtanvendelser, mistrivsel og udvikling af belastningsreaktioner hos barnet, som stress, angst, depression, PTSD mv. Alligevel sender mange forældre deres barn med handicap i institutioner/skoler, der ikke er egnede, fordi hvis forældrene ikke gør dette, så indstilles barnet til tvangsfjernelse. Kommunen lever Folketingets forståelse ud om handicap og vurderer derfor, at "special"tilbuddet er egnet og i barnets tarv – ALTID, uanset hvor meget barnet mistrives og bliver udsat for magtanvendelser.

At aflevere ens barn i et uegnet specialtilbud føles afmægtigt og nedbrydende overfor ens barn. Det føles integritetskrænkende, når man har børn, hvor trivsel kan opnås med den relevante hjælp. Når barnets belastningsreaktion på det uegnede specialtilbud bliver behandlingskrævende, så følger der vægring for at skulle i specialtilbuddet og her opstår problemerne. Fokus rettes på forældrene, som årsagen til at barnet reagerer fuldkommen forventeligt på det uegnede specialtilbud. Forældrene beder om aflastning, psykologhjælp, specifik støtte til barnets handicap (til at bedre trivselen), men modtager kun knap aflastning og skal også lige lave en forælderkompetenceundersøgelse – bare lige for at udelukke at forælderen ikke er årsagen til mistrivsel. Ofte bliver forældre til børn med handicap sat i udsigt, at støttebehovet bliver belyst i forælderkompetenceundersøgelsen. Forvaltningen skriver den børnefaglige undersøgelse, som forvaltningen ingen forudsætninger har til at skrive, og som forældrene intet kan rette i, uanset hvor mange fejl den har. Denne bliver brugt som bevis til tvangsfjernelse af barnet, sammen med forælderkompetencerapporten, som forvaltningen også har bestilt med statens refusion som betaling, jf. Servicelovens § 176.

Ved færdiggørelse af forælderkompetenceundersøgelsen, vil forældrene modtage en indstilling til tvangsfjernelse af deres yderst sårbare barn med handicap, uanset hvor gode resultater undersøgelsen har vist om forældrenes kompetencer. Forældrene bliver henvist til det uegnede tilbud, der har bragt deres barn i mistrivsel, som afpresning. Nogle vælger at sende barnet i det nedbrydende specialtilbud og andre får tvangsanbragt deres barn. Det er valgene for forældre til børn med handicaps i dag. Mere skal vi ikke gøre galt, så er der åbenbar risiko for Børn- og Ungeudvalgene, med ansvar for kommunernes specialinstitutioner og -skoler, til at tvangsfjerne vores børn. Vi rethaveriske forældre har at rette ind og være taknemmelige!

En udmattelseskamp finder ofte sted og nogle forældre til børn med handicaps vælger at anbringe barnet i afmagt og udmattelse, efter ikke at kunne få bevilget den nødvendige og relevante støtte af kommunen. Dette er et brud på retten til et familieliv, som kommunen udøver nedover barn og familie ramt af handicap. Andre får tvangsfjernet barnet med handicap med fuldkommen absurde begrundelser, der er åbenbart for et Børn- og Ungeudvalg, som så bliver formelt efterprøvet af Ankestyrelse og Byret, som stadfæster tvangsanbringelsen, fordi loven giver carte blanche til at tvangsfjerne, jf. <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/10/2122920.pdf>. Ingen iagttager menneskerettighederne eller om afgørelsen om frihedsberøvelse af barnet og adskillelsen fra barnets familie er i barnets tarv; den materielle sandhed, jf.

<https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/13/2125588.pdf> .

Forældre til børn med handicaps lever i frygt for myndighederne, da vores børn og familier er fuldkommen afhængige af støtte fra det samfund vi har betalt til. Så vi tillader overgreb på vores børn i frygt for at miste vores børn. **Der er reelt ingen forskel for 1940'ernes tvangsinstitutionisering og i dag, hvor samme foregår.** Modsiges forældrene at putte deres barn til mistrivsel i specialtilbuddet eller at frihedsberøve barnet og adskille barnet fra forældrene, så udviser forældrene ikke samarbejde i forvaltningens forståelse. Når barnet går i kommunens "special"tilbud,

så anser forvaltningen det som, at så er alt godt og hvorfor fokuserer forældrene ikke på hvor godt alt går? Er barnet anbragt, anser man barnets handicap som at det er skadet af ikke at være tvangsfjernet før. Når barnet frihedsberøves og adskilles fra sine forældre ved en anbringelse, negligeres handicaps, som ikke passer ind i det "special"tilbud med pædagogik som løsning på alt.

Sjældne handicaps

Børn med sjældne handicaps er især i risiko for at blive tvangsfjernet, da kommunerne ofte ikke har relevant behandling indenfor kommunens tilbud. Desto dyrere (mere specialiserede) handicap, desto større økonomisk incitament til at tvangsfjerne barnet, jf.

<https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/12/2123046.pdf>. Alt støtte til børn med sjældne handicaps skal hentes eksternt og forældre hører ofte, at støtten skal komme fra "special"tilbuddet. Børn fastholdes i deres handicaps, udfordringer og mistrives, fordi Folketinget ikke synes at det er et strukturelt politisk problem at løse kommunernes negligering af børn med handicaps. Det er her vi sender de nedlagte amter en tanke, som leverede specialiserede ydelser, oparbejdet af års arbejde med dette.

Selvom negligering af et sjældent handicap og tvangsanbringelse er integritetskrænkende nok, så bliver anbragte børn udredt i psykiatrien, uanset at barnet har et meget veldokumenteret sjældent handicap, så opsøger forvaltningen psykiatrien til udredning af børnene. Selv anbragte børn uden handicaps bliver udredt i psykiatrien. Det er her vi i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, kan se et mønster og gerne vil vide hvad kommunen får af økonomiske tilskud til børn med psykiatriske diagnoser? Hvorfor skal børn have psykiatriske diagnoser når anbragt? Er det for at kunne stille tvivl ved alt de anbragte børn siger? Er det for at børnene med handicaps passer ind i det eksisterende undertrykkende "special"tilbud?

Det har store konsekvenser for et individ at få en forkert diagnose. Udover de åbenlyse om ikke at blive forstået eller mødt korrekt, så er der forsikringsbegrænsninger, låntagningsbegrænsninger mv. for at have en psykiatrisk diagnose man vel og mærke ikke har. Senere i livet får disse mennesker med fejldiagnoser tvangsfjernet deres børn, grundet fejldiagnosen. Den negative sociale arv er sikret af det offentlige.

Hvad så med støtte til handicappet efter anbringelse?

De særlige behov bliver ikke eller kun i ringe grad varetaget under anbringelsen, på trods af økonomi hertil via Servicelovens § 176, da sagerne ofte varetages af unge nyuddannede socialrådgivere med begrænset erfaring til at kunne varetage denne opgave. Disse unge socialrådgivere tør heller ikke gøre andet end hvad kommunalpolitikerne uddelegerer at socialrådgiverne skal gøre. En forælders utrættelige engagement i barnets handicaps vil altid overtrumfe statsmagten, da en forælder arbejder på kærlighed til sit barn. Derfor bliver trivslen hos barnet ofte værre efter en tvangsanbringelse. Myndigheder fortolker belejligt dette som et skadet barn, der burde være tvangsfjernet tidligere.

Barnet bliver overladt til plejere og specialtilbud, som ingen information om barnets ofte veldokumenterede handicaps får. Barnet er anbragt ved meget vellønnede plejere og med ekstra ressourcer i specialtilbuddet. Plejerne får det, som familien tidligere har ansøgt om. Ingen kvaler, staten betaler, jf. Servicelovens § 176.

Kan familien få godt af refusionsreglen? Nej. Det ville føre til en hjemgivelse, og derved til, at der ikke længere er refusion på alt til familien samlet. Det er der intet incitament til at kommunen sørger for, på trods af Servicelovens § 52a med forpligtelse hertil.

Forældre med handicaps

Forældre med psykiatriske diagnoser kræver kontinuerlig vejledning, til at kunne varetage deres forældrerolle op igennem barnets opvækst. Dette har familier krav på, da retten til et familieliv også gælder mennesker med handicap. Institut for menneskerettigheder har udgivet en publicering om kompensering for forældre med handicaps: <https://menneskeret.dk/udgivelser/ret-vaere-foaeldre> Kommunerne løfter ikke dette ansvar, men laver forælderkompetenceundersøgelser, der ubarmhertigt dømmes forældrene ude af stand til at udfylde en fornuftig forældrerolle, grundet de barrierer handicappet giver forældrene. Det er et fattigt menneskesyn. Børn har også ret til støtte til at deres forældre kan varetage omsorgen for dem, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8. I disse sager tæller økonomerne i kommunerne ikke op til 1.597.500 kr. Børnene bliver tvangsfjernet hurtigt og forvaltningerne giver 2-3 timers støtte fra en § 54 støtte- kontaktperson i måneden til den sønderknuste forælder. Der skrives om tidlig indsats og samvær sættes til 1 time hver 4. uge.

De bredeste skuldre

Vi skal som samfund måles på hvordan vi behandler vores mest sårbare borgere. Da mennesker grundet handicap ofte er ekskluderet fra fællesskabet, er dette en sårbar gruppe. Forældre med handicaps, hvis børn er tvangsadskilt fra dem, er endnu mere sårbare, grundet den sociale stigmatisering af forældre tilhørende disse to minoriteter. Stigmatiseringen er altødelæggende for deres liv og ekskluderende fra fællesskabet, hvorfor det undrer os i Klip, at de Socialdemokratiske ministre bruger stærkt nedsættende og stigmatiserende narrativer om denne sårbare gruppe. **At hetze på Danmarks mest sårbare en undertrykte minoritet, som øverste statsmagt i landet, er virkelig grim magtmisbrug.** Når man som statsmagt bruger medierne til at gå efter samfundets mest sårbare borgere, uden disse borgere har samme adgang til pressen, så vil det skabe afmagt og polarisering. Statsmagten bliver herved totalitær. Vi kan ikke deltage i arbejdslivet, samfundslivet eller sociale fællesskaber, da vi hurtigt vil skulle vælge imellem stigmatisering eller ekskludering. Mange vælger ekskludering. **4 gange så mange forældre til anbragte børn begår selvmord sammenlignet med resten af befolkningen.** Den internaliserede stigmatisering af forældre til frihedsberøvede børn går igennem Ankestyrelsen og Byretterne, der uden at blinke gentager forvaltningens absurde begrundelser for tvangsfjernelse af barnet.

Vores familiære relationer destrueres af adskillelsen, og børnene bliver dybt splittede mellem loyalitet overfor de plejere de bor hos, som udgør deres hverdag, og deres forældre, som er en del af barnets identitet. **Er familieforhold ikke noget værd for Folketingets partier at støtte op om, selvom barnet har et handicap og ikke kan indgå i kommunens specialtilbud?** Er de socioøkonomiske formler så styrende, at partierne trods evidens for det modsatte religiøst holder på, at bare barnet går i et offentligt tilbud, så kommer der udbytte i den anden ende? Hvad om fokus blev på trivsel, i stedet for fokus på et illusorisk udbytte? Vi har værdi som de mennesker vi er. Det skrev Mette Frederiksen (S) på Facebook op til jul. Når mennesker er i trivsel, så opstår udbytte helt af sig selv. Flere anbringelser vil ikke få flere børn med handicaps i job som voksne. Tværtimod vil det gå de tidligere anbragte værre som voksne, præcis som 1920-30'ernes erfaringer med dette har vist.

Særlig beskyttelse i familier med handicap

Det kunne være rart at få indskrevet i Serviceloven, at børn skal have modtaget relevant og tilstrækkelig støtte i et år inden forvaltningen kan indstille til tvangsfjernelse. Det har forældre ofte tigget og bedt om lang tid før en anbringelse. Det ville give os familier tryghed, på trods af at vi er ramt af handicap. En sundhedsplejerske, familievejleder, psykolog vil være den relevante forebyggende indsats i nogle familier. For ressourcestærke forældre til børn med handicaps, kan behovene være logopæd, speciallæge, neuroforløb, fysioterapi med speciale i funktionel neurologi, kurser i barnets specifikke handicap og meget andet, der ikke findes i det kommunale katalog og

som til sammen koster langt mere end 1.597.500 kr. Negligeringen af børns og forældres støttebehov grundet handicaps er et offentligt omsorgssvigt og et brud på retten til frihed og et familieliv for børn og forældre.

Socialdemokraternes ministre bruger samme nedsættende stigmatiserende retorik om os forældre til anbragte børn, til at retfærdiggøre det frygtelige at tvangsfjerne børn fra deres forældre. Sidst en statsmagt brugte denne metode var i 1920 og frem til at tvangsinstitualisere børn med handicaps. Som forælder til barn med handicap eller forælder med et handicap er følelsen af forfølgelse da også til at læse i Servicelovens § 176, der giver kommunen et økonomisk incitament til at tvangsfjerne børn med handicaps, uanset hvilken kommune man flygter til i Danmark.

Forældre til anbragte børn med handicaps, bliver udsat for familiebehandlere uden tilstrækkelig indsigt i barnets handicap. På den måde rubriceres al barnets handicap over på forælderen manglende kompetencer. Vil forælderen ikke påtage sig skylden for barnets handicap, så er forælderen ikke samarbejdsvillig og kan ikke få sit barn hjemgivet. Dette er psykisk tortur, da forældre ofte kender årsagen til barnets adfærd, som forælderen ikke kan ændre på. Ved at fastholde forælderen som årsagen og løsningen på barnets handicaps, fastholdes anbringelsen.

Det er en stor fejl at rubricere børn eller forældre med handicaps som udsatte familier. Det er vi ikke, men vi har kompenseringer, som Folketinget negligerer, og derved gør os til undertrykte familier. Der bør i Serviceloven sættes særlig beskyttelse af børn og forældre med handicaps ind for at Folketinget lever op til Handicapkonventionen, Menneskerettighedskonventionen, Børnekonventionen og den retspraksis der foreligger fra Menneskerettighedsdomstolen i Strassburg.

Så hvad koster det?

Tager man plejedelen, samværskonsulenter, advokatsalær, domsmyndigheder mv. ud, så er der jo lige pludselig færre udgifter til at sætte **relevant** ind i familierne. Men det kræver at kommunerne stadig kan hente pengene fra Servicelovens § 176s refusionssystem, der bør udvides til at gælde hjemmeboende børn og voksne. Det er ikke fordi vi forældre, udsat for psykisk tortur ved ovenstående bliver i stand til at varetage et job og tjene ind til overgrebet på vores børn og familieliv, når blot kommunen har tvangsfjernet barnet.

Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag, udtalte på samråd i Socialudvalget den 5/11 2019, at der skal flere midler til at kunne varetage opgaverne i specialtilbuddene. Det vil intet ændre og i dag koster en specialplads allerede alt rigeligt, men med ringe udbytte. De 60.000 kr. om måneden til en specialplads til et barn med handicap er så meget bedre udnyttet ved relevant støtte til barnet.

Socialordfører, Trine Torp (SF), sagde det så fint afslutningsvist til samrådet den 5/11 2019. Fokus på trivsel, fremfor udbytte, ved indsatser. Det koster langt mindre økonomisk og langt færre liv bliver ødelagt sådan. Vi ville ønske, at Folketinget ville se på os forældre som ressourcer til at hjælpe vores egne børn med handicaps, da vi er nøglen til vores børns trivsel. Andre som forældre med værdi som dele af vores børn på trods af handicap, men med behov for vejledning i forælderollen.

På valgdagen den 5/6 2019 udtalte Mette Frederiksen (S) i sin tale, at moderen med handicap skal have støtte til at være mor for sit barn. Men selv forældre med de mest banale støttebehov grundet de sidder i kørestol, har fået tvangsfjernet deres børn og bliver ikke det mindste kompenseret, kan ikke holde jul med deres barn eller holde fødselsdage sammen med barnet. Det er en falliterklæring som velfærdssamfund.

Jørn

Mange kan huske udsendelsen 'Er du mors lille dreng?' om Jørn og hans forældre, der blev sendt på

DR for lidt over 20 år siden. Jørn bliver senere diagnosticeret med ADHD og Autisme. Forældrene kan ikke strukturere en hverdag med et spædbarn, og vi finder også senere ud af, at Jørns forældre har Autisme og ADHD. Hvad pædagoger på observationsstedet observerer, er tegn på autisme, da lille Jørn ikke kan holde øjenkontakt og søger væk, og er urolig, der er tegn på ADHD. Det bliver tolket som, at lille Jørn har taget skade af forældrenes udfordringer med at stå op og strukturerer en hverdag med et spædbarn samt give det nærvær. I dag tager Jørn stoffer, på trods af anbringelsen skulle have reddet ham, da han blev tvangsfjernet 4 måneder gammel. Blev Jørns forældres ret til kompensering i deres forælderolle varetaget ud fra deres handicaps? Nej. Blev Jørns handicaps set af pædagogerne og taget højde for og adskilt fra at være skadet, kontra have medfødte handicaps? Nej. Vi synes i foreningen at Jørns forløb er uværdigt for mennesker med handicaps og eksponerer samfundets negligering af forældre og barn med handicaps.

Opholdet på bostedet for lille Jørn og hans forældre var ikke relevante, som Menneskerettighedsdomstolen fastslår staterne skal foranstalte før en tvangsfjernelse af barnet, i erkendelse af at en adskillelse mellem barn og forældre er skadeligt i sig selv. Pædagogerne havde måske med den **relevante** indsigt kunne vejlede Jørns forældre efter deres og Jørns handicaps, og derved havde deres vurderinger været helt anderledes og ligeså den fremadrettede indsats overfor familien. Hvorvidt Jørn kunne være blevet ved sin familie med den relevante støtte ved vi ikke. Men det var og er for fattigt et menneskesyn ikke at forsøge.

Sammenfattende

Det er tydeligt, at der er behov for få indskrevet i loven, at handicaps ikke legitimerer frihedsberøvelse af børn og adskillelse af familier, ud fra sammenligninger med børn og forældre uden handicaps, jf. Menneskerettighedskonventionens, Handicapkonventionen og Børnekonventionen. **Danmark har forpligtet sig til at kompensere det støttebehov familier har til at kunne blive sammen og udvikle hvert individs potentiale.** Dette vil gavne både barnets trivsel og derved udvikling, men også forældrenes trivsel og deraf familien som helheds mulighed for at deltage i samfundslivet. Ved at understøtte familien som helhed, understøtter man som samfund familiens styrkende sammenhold for individet. Det vil sige, at barnet som myndig vil have et netværk i kraft af sine familierelationer. Dette styrker samfundets sammenhængskraft med hele familier.

Udvidelse af Servicelovens § 176 er helt afgørende for familier med handicappede børn og/eller forældre med handicaps. Mennesker er ikke deres handicaps, men kan have kompenseringsbehov for at kunne udvikle deres potentiale som forældre. Så længe Danmark ikke yder denne kompensering til børn og forældre med kompenseringsbehov, så undertrykker Danmark forældre og børn med handicaps. En udvidelse af Servicelovens § 176 vil sikre familier ramt af handicaps. Det vil spare penge i statskassen, da anbringelser og alt der i forbindelse med anbringelser er langt mere omkostningstungt end den relevante tilstrækkelige støtte til at starte med.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn
Vejrmøllegården 20
9550 Mariager
Tlf: 60677647